

og gennemført Sparsommelighed: faar man efter min Mening kun, naar alle Indbyggere deltager i Byrderne.

Holstein: Det har glædet mig overmaade, at den højtærede Indenrigsminister og den ærede Ordfører for Venstre saa skarpt og bestemt har indtaget en afvisende Holdning overfor den Form for Beskatning, der her bringes i Forslag fra socialdemokratisk Side. Det synes, som om Formuebeskatning er blevet, om ikke det danske Socialdemokratis finans- og skattepolitiske Tvangstanke, saa i hvert Fald deres kæreste Tanke, deres Yndlingstanke. Det er deres Alfa og Omega overfor hvilke som helst økonomiske Vanskeligheder i Samfundet. De begyndte deres Regering i 1924 med at søge Inflationskrisen afhjulpet ved ekstraordinær Formueskat, de sluttede deres Regering med at søge Deflationskrisen afhjulpet ved ekstraordinær Formueskat, og de anbefalede, at Landmandsbankens Milliontab og Statens Garanti for dette Milliontab skulde afhjælpes ved ekstraordinær Formueskat. Efter at de har faaet deres Forslag om ekstraordinær Formueskat til Hjælp mod Deflationskrisen stemt ned ved Valgene, gentager de det nu som Oppositionsparti: ekstraordinær Formueskat. Og nu kommer et nyt Forslag: ekstraordinær Formueskat for at hjælpe Kommunerne ud af de Vanskeligheder, der ogsaa skyldes Deflationskrisen.

Det er i denne Forbindelse værd at erindre om, at der i hele det krigshærgede Europa ikke findes et eneste Land, der har en højere Formuebeskatning end Danmark, endside et Land, der har en progressiv Formuebeskatning som Danmark — ikke eet Land. Der findes i Norge en ekstraordinær Formueskat og i Tyskland en midlertidig Formueskat. Kun i det krigshærgede, gældbundne Tyskland og i Norge findes en Formueskat, der ikke er saa høj som den danske, men nærmer sig til den, dog ikke som permanent Foranstaltning — medens den er en fast Institution i vort Skattesystem. Men ved Siden deraf vil jeg minde om, at mangfoldige Lande overhovedet ikke kender Formueskat. Det krigshærgede Belgien har overhovedet ikke Formueskat. Belgien har i Øjeblikket en konservativ-socialdemokratisk Koalitionsregering, og der er, saa vidt mig bekendt, ingen, der tænker paa at afhjælpe de økonomiske og finansielle Vanskeligheder ved Hjælp af ekstraordinær Formueskat. I Sverige var det som bekendt en socialdemokratisk Statsminister, der for at afhjælpe Statens økonomiske Vanskeligheder foreslog en meget betydelig Forhøjelse

af en indirekte Skat paa et Nydelsesmiddel, nemlig Kaffe, men ikke ekstraordinær Formueskat — det var afdøde Hjalmar Branting. Men i Danmark kender Socialdemokratiet kun een skattepolitisk Grundsætning, og det er den at lægge Beslag paa Formuerne. Indirekte Beskatning vil man ikke være med til, Nedskrivning af de store offentlige Udgifter vil man heller ikke være med til, men ekstraordinær Formueskat er man med til naar som helst og hvor som helst, i Tide og i Utide. Man tænker ikke paa, at en af Grundene til, at Kommunerne i Øjeblikket har de Vanskeligheder, som jeg slet ikke vil bestride de har, netop er, at de velhavende Borgere har maattet udrede saa uforholdsmæssigt store Indkomst- og Formueskatter, og jeg kunde føje til: i mange Tilfælde Arveafgifter. Derfor svigter Indkomsterne for Kommunerne, de har ingen Indtægter. Og saa vil man søge at raade Bod paa denne Mislighed, som i Virkeligheden skyldes et irrationelt Beskatningssystem, ved at forøge Systemets Irrationalitet ved Hjælp af en ekstraordinær Formueskat!

Jeg indser ikke, at der i Virkeligheden er Spor af saglig skattepolitisk Tanke i et Forslag af denne Beskaffenhed, men jeg vil paa ingen Maade hævde, at det nuværende kommunale Beskatningssystem virker tilfredsstillende. Jeg tror, at der er intet Omraade paa hele Finans- og Skattevidenskabens Felt, hvor Problemer vokser saa hastigt op og hvor Vanskelighederne mangfoldiggøres som paa det kommunale Beskatningsomraade. Intet Omraade er det vanskeligere at lovgive paa i den moderne Stat, fordi Sæmmenspillet mellem Stat og Kommune, de Opgaver, der efterhaanden lægges over paa Kommunerne, og det indbyrdes Forhold mellem Kommunerne stadig varierer og befinder sig i en hastig Udvikling. Byrderne ved de forskellige Opgaver, Kommunerne har; hviler jo med vidt forskelligt Tryk i de forskellige Kommuner. I en lille idyllisk Landkommune med stagnerende Befolkning er det kommunale Skatteproblem let overskueligt. I en stor, voksende Bykommune og i Landkommunerne nær ved Byerne, hvor Byernes Overskudsbefolkning kommer ud, hvor der gror Fabrikker op med voksende Arbejderbefolkning, ligger Problemerne ganske anderledes end ude i en lille Landkommune. Jeg vil derfor være enig med Socialdemokratiet i det Grundsynspunkt, at den nuværende kommunale Beskatning, Fordelingen af Byrder mellem Kommuner indbyrdes, f. Eks. mellem Landkommuner og Bykommuner og mellem Kommunerne og Staten, er ingen-